

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 666/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosti J. Ď., a mal. B. J. Ď., zastúpených advokátom Mgr. Pavlom Michalíkom, Advokátska kancelária, Pred poľom 8, Trenčín, vedené pod sp. zn. Rvp 18165/2013, sp. zn. Rvp 18166/2013 a sp. zn. Rvp18167/2013, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 41 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj porušenie čl. 1 ods. 2 a čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Okresného súdu Trenčín č. k. 32 P 171/2009-648 z 31. mája 2013, č. k. 32 P 171/2009-687 zo 4. júna 2013 a č. k. 32 P 171/2009-690 z 5. júna 2013 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 CoP 79/2013-714, 4 CoP 87/2013, 4 CoP 88/2013, 4 CoP 89/2013 zo 4. júla 2013, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti J. Ď. a mal. B. J. Ď. vedené pod sp. zn. Rvp 18165/2013, sp. zn. Rvp 18166/2013 a sp. zn. Rvp 18167/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré sa bude ďalej viesť pod sp. zn. Rvp 18165/2013.

2. Sťažnosti J. Ď. a mal. B. J. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 9. septembra 2013 doručené sťažnosti J. Ď. (ďalej len „sťažovateľ“), a mal. B. J. Ď. (ďalej len „maloletý“ alebo „maloletý syn“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom Mgr. Pavlom Michalíkom, Advokátska kancelária, Pred poľom 8, Trenčín, vedené pod sp. zn. Rvp 18165/2013, sp. zn. Rvp 18166/2013 a sp. zn. Rvp 18167/2013. Zo sťažností sa dá usudzovať, že sťažovatelia nimi namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 41 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 1 Protokolu č. 12 k dohovoru a práva podľa čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj porušenie čl. 1 ods. 2 a čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy uzneseniami Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 32 P 171/2009-648 z 31. mája 2013, č. k. 32 P 171/2009-687 zo 4. júna 2013 a č. k. 32 P 171/2009-690 z 5. júna 2013 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoP 79/2013-714, 4 CoP 87/2013, 4 CoP 88/2013, 4 CoP 89/2013 zo 4. júla 2013.

V súvislosti s nedostatkami, ktoré sťažnosti a predovšetkým ich petitivy v predloženom znení obsahujú, ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že petit (návrh na rozhodnutie) má pre posudzovanie sťažnosti zásadný význam, keďže ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska

požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Ústavný súd tiež pripomína, že podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09). Tieto musí každý návrh obsahovať. Bez ich splnenia nie je ústavný súd oprávnený vo veci konať. Nedostatok, resp. nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí návrhu účastníka konania je v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu dôvodom odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (podobne napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 210/09, III. ÚS 32/2011).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, za porušiteľov svojich práv a práv maloletého označil v petite všetkých troch sťažností „štátne orgány“. V sťažnostiach formulovaný petit, hoci z kvantitatívneho hľadiska rozsiahly, po obsahovej stránke považuje ústavný súd za neurčitý a nekonkrétny, ktorý nekorešponduje požiadavkám vyvoditeľným z § 20 ods. 1 a 3, ako aj § 50 ods. 1 a tiež § 56 zákona o ústavnom súde a uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažností pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Napriek uvedeným nedostatkom sťažností ústavný súd, uplatniac materiálny prístup k ochrane ústavnosti a základných práv a s osobitným zreteľom na ochranu práv maloletého, podľa obsahu sťažností a príloh k nim pripojených ustálil predmet konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia, a v takom rozsahu ich aj predbežne prerokoval.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody,

ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľov, okresného súdu a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu práv sťažovateľov napadnutými uzneseniami okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovateľ v sťažnostiach namieta porušenie svojich práv a práv svojho maloletého syna týmito uzneseniami okresného súdu:

1. V sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 18165/2013 namieta porušenie práv uznesením okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia č. k. 32 P 171/2009-648 z 30. apríla 2013, ktorým mu súd prvého stupňa uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého sumou 80 eur mesačne k rukám matky.

2. V sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 18166/2013 namieta porušenie práv uznesením okresného súdu č. k. 32 P 171/2009-687 zo 4. júna 2013, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na zrušenie predbežného opatrenia sp. zn. 30 PPOm 2/2009 zo 14. októbra 2009 o ponechaní maloletého v starostlivosti matky.

3. V sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 18167/2013 namieta porušenie práv uznesením okresného súdu č. k. 32 P 171/2009-690 z 5. júna 2013, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na zmenu kolízneho opatrovníka.

Proti napadnutým uzneseniam okresného súdu boli sťažovatelia oprávnení podať odvolania (čo sťažovateľ aj urobil), o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach proti napadnutým uzneseniam okresného súdu vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd tieto časti sťažností pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na ich prerokovanie.

II.3 K namietanému porušeniu práv sťažovateľov napadnutým uznesením krajského súdu

Sťažovateľ v sťažnostiach namieta porušenie svojich práv a práv svojho maloletého syna aj uznesením krajského súdu č. k. 4 CoP/79/2013-714, 4 CoP 87/2013, 4 CoP 88/2013, 4 CoP 89/2013, ktorým krajský súd rozhodol o odvolaniach proti napadnutým uzneseniam okresného súdu č. k. 32 P 171/2009-648 z 30. apríla 2013, č. k. 32 P 171/2009-687 zo 4. júna 2013 a č. k. 32 P 171/2009-690 z 5. júna 2013.

Ústavný súd v súvislosti s posúdením tejto časti sťažnosti považuje za potrebné predovšetkým uviesť, že posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia je vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) ústavný súd v zásade nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, o to viac, že ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

V nadväznosti na uvedené ale považuje ústavný súd za potrebné ďalej uviesť, že aj v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípm spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané

príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd poukazuje tiež na to, že účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevylučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o predbežnom opatrení bude vo veci samej rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení. Všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (napr. III. ÚS 309/2012, II. ÚS 339/2012). Predbežné rozhodnutia predstavujú opatrenia, trvanie ktorých je obmedzené a môže byť kedykoľvek na návrh zrušené.

Vychádzajúc z uvedených východísk, sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažností sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

II.3.1 K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Krajský súd „*preskúmal napadnuté uznesenia súdu prvého stupňa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie matky a otca proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 30. apríla 2013, č. k. 32 P/171/2009-648 nie sú dôvodné a odvolania otca proti uzneseniam toho istého súdu..., zo dňa 4. júna 2013, č. k. 32 P/171/2009-687, zo dňa 30. júna 2013, č. k. 32 P/181/2009-690 nie sú dôvodné*“. Po preskúmaní odvolaniami napadnutých uznesení okresného súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo ich vydaniu, zaujal k nim svoj právny názor.

1. V odôvodnení v poradí prvého sťažnosťou napadnutého uznesenia č. k. 32 P 171/2009-648 z 30. apríla 2013 okresný súd uviedol, „*že matka osvedčila existenciu právneho vzťahu účastníkov, právny záujem na tomto rozhodnutí, ako i skutočnosť, že právne vzťahy účastníkov si vyžadujú dočasnú úpravu. Maloletý B. J. pochádza zo vzťahu mimo manželstva svojich rodičov. Matka spolu s mal. B. J. nežije v spoločnej domácnosti s otcom dieťaťa. Komunikácia rodičov je dlhodobo a hlboko narušená a na tamojšom súde je vedené konanie o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému B. J. a úprave styku otca s maloletým. V konaní je nariadené znalecké dokazovanie, a preto nie je skončené. Narušené vzťahy medzi rodičmi zasahujú aj do oblasti úhrad potrieb mal. dieťaťa, ktoré rozpormi rodičov nemá byť ukrátené na svojich právach a trpieť ujmu. V konaní o nariadenie tohto predbežného opatrenia mal súd za preukázané, že otec maloletého si svoju vyživovaciu povinnosť k maloletému B. J. neplní už takmer dva roky, a preto predbežným opatrením súd rozhodol o povinnosti otca prispievať na jeho výživu. Pri rozhodovaní o výške výživného pri predbežnom opatrení podľa § 76 odst. 1 O. s. p. platí, že povinnosť platiť výživné sa stanoví len v nevyhnutnej miere, čomu v danom prípade podľa názoru súdu zodpovedá pre mal. B. J. suma 80 Eur mesačne. Konečná úprava výšky výživného bude riešená v konaní samom. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 74 - § 77 O. s. p., § 62 ods. 1, 2, 4 Zákona o rodine, § 102 O. s. p.*“.

Krajský súd svoje rozhodnutie vo vzťahu k prvému odvolaním napadnutému uzneseniu okresného súdu odôvodnil takto:

„Podľa ust. § 76 ods. 1 písm. a/ O. s. p. súd môže predbežným opatrením uložiť účastníkovi najmä, aby platil výživné v nevyhnutnej miere.

Pokiaľ ide o uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 30. apríla 2013, č. k. 32 P/171/2009-648, odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v danej veci sú splnené zákonné podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia, ktorým bola otcovi uložená povinnosť platiť výživné na maloletého B. J. v nevyhnutnej miere. Nariadenie predbežného opatrenia v zmysle § 76 ods. 1 písm. a/ O. s. p. predpokladá, aby sa osvedčila danosť práva a aby neboli vážnejšie pochybnosti o potrebe predbežnej úpravy. Pri nariaďovaní predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení, a to z dôvodu, že nariadenie predbežného opatrenia má dočasný charakter. V dôsledku toho sa nezisťujú všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci, a skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Je potrebné zdôrazniť, že v zmysle ust. § 76 ods. 1 písm. a/ sa výživné predbežným opatrením určuje len v nevyhnutnej miere, ktoré je určené len na uspokojovanie základných osobných (životných) potrieb oprávneného a nie je rozhodujúce, že povinný je schopný platiť aj vyššie dávky výživného. Pre nariadenie tohto predbežného opatrenia sa vyžaduje iba preukázanie aktívnej a pasívnej legitímácie účastníkov konania a osvedčenie, t. j. rodinný vzťah, ktorý podľa zákona opodstatňuje platenie výživného. Všetky tieto podmienky v danej veci boli splnené, pričom výživné určené súdom prvého stupňa na maloletého B. J. vo výške 80 Eur mesačne slúži na uhrádzanie základných životných potrieb maloletého dieťaťa. Z obsahu spisu vyplýva, že otec dieťaťa od júna 2011 na výživu maloletého B. J. neprispieva žiadnou čiastkou. V súčasnosti je maloletý B. J. vo veku 6 rokov, navštevuje materskú škôlku, matka uhrádza mesačne cca 30 Eur za stravu, cca 20 Eur mesačne za tanečnú školu. Matka dosahuje priemerný čistý mesačný príjem 670 Eur. Pokiaľ ide o zárobkové a majetkové pomery otca, je potrebné uviesť, že otec v písomnom vyjadrení k návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia o určení výživného neoznámil súdu svoje zárobkové pomery a žiadnym listinným dôkazom nepreukázal, že platí výživné na maloleté dieťa. Z obsahu spisu vyplýva, že v období

od 01. 10. 2010 do 30. 09. 2011 otec dosahoval priemerný mesačný príjem vo výške 1.272,69 Eur a za obdobie od mája do júla 2012 mal priemerný mesačný príjem vo výške 1.067,31 Eur. Zo správy o príjme otca od jeho zamestnávateľa K. s. r. o. M. vyplýva, že otec v období od 10/2011 do 4/2012 dosahoval priemerný mesačný zárobok 1.152,42 Eur. Z úradnej činnosti odvolacieho súdu bolo zistené, že otec dieťaťa bol naposledy v evidencii uchádzačov o zamestnanie na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny T. v období od 13. 11. 2012 do 31. 12. 2012, pričom z evidencie – H-4 CoP/79/2013 uchádzačov o zamestnanie bol vyradený z dôvodu nástupu do pracovného pomeru (obchodná spoločnosť S. s. r. o. B...). Vzhľadom k tomu, že otec svoje tvrdenia o nepriaznivej finančnej situácii, uvedené v odvolaní, žiadnym spôsobom nepreukázal, a s prihliadnutím k tej okolnosti, že v súčasnosti nie je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie, keď z tejto evidencie bol dňom 31. 12. 2012 vyradený z dôvodu nástupu do pracovného pomeru, dospel aj odvolací súd k záveru, že v jeho schopnostiach a možnostiach je platiť výživné v nevyhnutnej miere, t. j. v sume 80 Eur mesačne. Zistenie výšky reálneho príjmu otca a jeho majetkových pomerov bude predmetom dokazovania vo veci samej. Pokiaľ sa matka podaným odvolaním domáhala určenia výživného vo výške 270 Eur mesačne, odvolací súd odvolacie námietky matky nepovažoval za dôvodné, nakoľko výživné určené nariadeným predbežným opatrením vo výške 80 Eur mesačne slúži na uhrádzanie základných životných potrieb maloletého dieťaťa v nevyhnutnej miere. Odvolací súd dodáva, že nariadené predbežné opatrenie je len dočasného charakteru, neprejudikuje práva a záujmy účastníkov konania a neznamena konečnú úpravu vo veci samej, pričom až do rozhodnutia súdu vo veci samej je potrebné, aby bola zabezpečená výživa maloletého dieťaťa v nevyhnutnej miere. K ďalším odvolacím námietkam otca je potrebné uviesť, že maloletý B. J. bol na základe nariadeného predbežného opatrenia ponechaný v starostlivosti matky, preto si vyživovaciu povinnosť k maloletému dieťaťu musí plniť predovšetkým otec. Aj matka dieťaťa je povinná zo svojho príjmu prispievať na výživu maloletého dieťaťa, pričom jej vyživovacia povinnosť je čiastočne vyvažovaná osobnou starostlivosťou o maloletého.

Z týchto dôvodov odvolací súd (krajský súd) napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 30. apríla 2013, č. k. 32 P/171/2009-648 podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. “

2. V odôvodnení v poradí druhého odvolaním napadnutého uznesenia sp. zn. 32 P 171/2009-687 zo 4. júna 2013 okresný súd uviedol, „že otec sa podaným návrhom zo dňa 23. 05. 2013 domáhal, aby súd zrušil predbežné opatrenie č. k. 30 PPOm/2/2009 zo dňa 14. 10. 2009 o ponechaní maloletého B. J. v starostlivosti matky a navrhovaným predbežným opatrením ponechal dieťa v osobnej starostlivosti otca. V návrhu uviedol, že dňa 22. 05. 2013 v stredu o 18:00 hod. prišiel prevziať maloletého do miesta bydliska matky podľa rozhodnutia súdu o styku dieťaťa a otca, pričom matka mu neotvorila. Matka maloletého opäť obmedzila osobnú slobodu dieťaťa tým, že zabránila dieťaťu a otcovi v styku. Uviedol, že matka opakovane pácha násilie na maloletom a medzi rodičmi vyvoláva hádky. Mal za to, že dieťa je nútené žiť nasilu v prostredí domácnosti matky, ktorá je nepriateľská voči otcovi a z dlhodobého stresu má dieťa zdravotné problémy. Preto žiadal o vydanie predbežného opatrenia. Súčasne ďalším návrhom navrhol určiť matke predbežným opatrením výživné na maloletého B. J. v sume 350 Eur mesačne. Súd prvého stupňa po preskúmaní návrhov otca na nariadenie predbežného opatrenia dospel k záveru, že ani v prvom a ani v druhom návrhu otca nie sú splnené podmienky pre nariadenie navrhovaných predbežných opatrení. Mal za to, že v oboch prípadoch nebola splnená podmienka naliehavej potreby okamžitého zásahu súdu. Zo zistených skutočností nemal osvedčené, že by bolo v záujme dieťaťa súdnym rozhodnutím okamžite ho ponechať v osobnej starostlivosti otca a matke určiť povinnosť platiť na výživu maloletého k rukám otca. Mal za osvedčené, že maloletý je v starostlivosti matky a otec sa so synom stretáva. Skutočnosť, že dňa 22. 05. 2013 nebol otcovi umožnený styk so synom, nie je dôvodom pre okamžité vyňatie dieťaťa z jeho doterajšieho prostredia a jeho ponechanie v osobnej starostlivosti otca. Otec súdu ničím neosvedčil ním tvrdené skutočnosti o zdravotných problémoch dieťaťa a že tieto by mali byť následkom zhoršujúceho psychického stavu matky dieťaťa. V konaní bolo preukázané, že maloletý sa od roku 2009 až doteraz nachádza v starostlivosti matky, ktorá mu zabezpečuje všetku starostlivosť. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 102 ods. 1, § 74 ods. 1, 2, § 75 ods. 1, 2, § 76 ods. 1 písm. a/, b/ O. s. p.“

Okresný súd v poradí druhým uznesením č. k. 32 P 171/2009-687 zo 4. júna 2013 konanie o návrhu sťažovateľa na zrušenie predbežného opatrenia podľa § 104 ods. 1 prvej vety v spojení s § 159 ods. 3 OSP zastavil.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia k odvolaním napadnutému druhému uzneseniu okresného súdu uviedol, že „*právoplatné rozhodnutie súdu tvorí prekážku res iudicate vtedy, ak v novom konaní ide o to isté, o čo išlo v predchádzajúcom rozhodnutí. Musí ísť o totožnosť osôb a aj o totožnosť predmetu konania. Prekážku rozsúdenej veci tvorí právoplatné rozhodnutie súdu len v takom rozsahu, v akom sa o predmete konania rozhodlo.*

O takýto prípad, prekážky veci právoplatne rozhodnutej ide aj v danej veci, keď otec dieťaťa sa opätovne svojím návrhom zo dňa 01. 05. 2013 domáha zrušenia predbežného opatrenia č. k. 30 PPOm/2/2009-17 zo dňa 14. 10. 2009, ktorým bol maloletý B. J. ponechaný v osobnej starostlivosti matky. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa uznesením zo dňa 03. 05. 2010, č. k. 32 P/171/2009-81 právoplatne zamietol návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia o zverení maloletého do jeho osobnej starostlivosti, uznesením zo dňa 25. 06. 2010, č. k. 32 P/171/2009-108 právoplatne zamietol návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia o zverenie maloletého do jeho osobnej starostlivosti, uznesením zo dňa 08. 02. 2011, č. k. 32 P/171/2009-190 právoplatne zamietol návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým navrhol zrušiť predbežné opatrenie zo dňa 14. 10. 2009, č. k. 30 PPOm/2/2009-17 a ponechať maloletého v jeho starostlivosti, uznesením zo dňa 28. 02. 2011, č. k. 32 P/171/2009-206 právoplatne zamietol návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadal ponechať maloletého v jeho osobnej starostlivosti, uznesením zo dňa 21. 04. 2011, č. k. 32 P/171/2009-249 právoplatne zamietol návrh otca, ktorým žiadal zrušiť uznesenie o nariadení predbežného opatrenia zo dňa 14. 10. 2009, č. k. 30 PPOm/2/2009-17 a ponechať maloletého v jeho osobnej starostlivosti, uznesením zo dňa 15. 07. 2011, č. k. 32 P/171/2009-311 právoplatne zamietol návrh otca na zrušenie predbežného opatrenia zo dňa 14. 10. 2009, č. k. 30 PPOm/2/2009-17, uznesením zo dňa 07. 11. 2011, č. k. 32 P/171/2009-358 právoplatne zamietol návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadal zrušiť nariadené predbežné opatrenie zo dňa 14. 10. 2009, č. k. 30 PPOm/2/2009.

O ďalšom návrhu otca na zrušenie uvedeného predbežného opatrenia rozhodoval súd prvého stupňa uznesením zo dňa 20. 07. 2012, č. k. 32 P/171/2009/483, ktorým opätovne zamietol návrh otca a tiež zamietol návrh na ponechanie maloletého v jeho

osobnej starostlivosti. Proti tomuto rozhodnutiu podal otec dieťaťa odvolanie a Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 4 CoP/86/2012-512 zo dňa 13. 08. 2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a konanie o zrušenie a nariadenie predbežného opatrenia zastavil /s poukazom na § 159 ods. 3 O. s. p./. Následne otec podal ďalší návrh na zrušenie predbežného opatrenia, č. k. 30 PPOm/2/2009 zo dňa 14. 10. 2009, uznesením zo dňa 04. 09. 2012, č. k. 31 P/264/2012-06 súd prvého stupňa zamietol návrh otca na zrušenie predbežného opatrenia. Konanie o ďalšom návrhu otca o zrušenie predbežného opatrenia bolo uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 14. 02. 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 CoPom/1/2013-29 zo dňa 27. 03. 2013 zastavené. Otec v návrhu na zrušenie predbežného opatrenia opätovne poukazuje na skutočnosť, že dôvody, pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené, nikdy nenastali, poukazuje na neobjektívnosť zamestnankyne ÚPSVaR T. pani T. s tým, že vydané predbežné opatrenie je postavené na správe kolíznej opatrovníčky, ktorej bolo kolízne opatrovníctvo odňaté samotným ÚPSVaR T. pre jej zaujatosť a neschopnosť. Poukazuje tiež na to, že neexistuje svedectvo matky, či iné dôkazy, ktoré by preukazovali opodstatnenosť vydania tohto predbežného opatrenia. Z nariadeného predbežného opatrenia zo dňa 14. 10. 2009, č. k. 30 PPOm/2/2009-17 vyplýva, že dôvodom jeho nariadenia boli rozpory medzi rodičmi, ktoré môžu nepriaznivo ovplyvniť zdravý vývoj maloletého dieťaťa. Aj keď v návrhu na zrušenie predbežného opatrenia, ktorý je predmetom preskúmania odvolacím súdom, otec dieťaťa poukazuje na neobjektívnosť zamestnankyne Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny T. a nepravdivé tvrdenia matky, ktoré by preukazovali opodstatnenosť vydania predbežného opatrenia, uvedené okolnosti nie sú takým skutkovým zistením, ktoré by predstavovali zmenu pomerov, že už vyššie uvedené právoplatné rozhodnutia, zamietajúce návrh otca na zrušenie predbežného opatrenia, by nezakladali prekážku veci rozhodnutej. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo v danej veci k zmene skutkových okolností, preto horeuvedené uznesenia, ktorými súd zamietol návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia, naďalej tvoria prekážku veci právoplatne rozhodnutej (§ 159 ods. 3 O. s. p.).

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 04. 06. 2013, č. k. 32 P/171/2009-687 podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

3. V poradí tretím sťažnosťami napadnutým uznesením okresného súdu, ktoré preskúmaval v odvolacom konaní krajský súd, bolo uznesenie č. k. 32 P 171/2009-690 z 5. júna 2013, ktorým okresný súd zamietol návrh otca na zmenu kolízneho opatrovníka. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „*sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny T. v konaní pred súdom o úpravu práv a povinností k maloletému B. J. si plní riadne svoju funkciu kolízneho opatrovníka, zastupuje maloletého riadne, so všetkou starostlivosťou a súd nezistil, že by konal proti jeho záujmom. Z návrhu otca je zrejmé, že žiada zmenu kolízneho opatrovníka aj z dôvodu osobnej zaujatosti a predpojatosti pracovníkov úradu práce, sociálnych vecí a rodiny. Je potrebné zdôrazniť, že o námietke zaujatosti pracovníka úradu práce, sociálnych vecí a rodiny je oprávnený rozhodnúť orgán príslušný podľa § 12 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení. Pokiaľ otec v podanom odvolaní namietal, že kolízny opatrovník porušoval práva maloletého B. J. tým, že nezistil názor maloletého v predmetnej veci, k tomu je potrebné uviesť, že maloletý B. J. bol v čase podania návrhu na začatie konania v útlom veku (2 roky). Zo správ zo šetrení vykonaných kolíznym opatrovníkom v domácnosti matky, ako aj zo správ z odborného pohovoru vykonaného na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny T. vyplýva, že maloletý B. J. bol vyšetrený kolíznym opatrovníkom, avšak vzhľadom k svojmu veku nebol schopný vyjadriť svoj názor v danej veci. Odvolací súd aj vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí – uznesení zo dňa 10. januára 2013, č. k. 4 CoP/105/2012, 4 CoP/106/2012-616 okrem iného vyslovil názor, že je potrebné doplniť dokazovanie výsluchom maloletého a vzhľadom na vek dieťaťa by bolo vhodné zistiť názor dieťaťa prostredníctvom znalca z odboru psychológie.*

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 05. 06. 2013, č. k. 32 P/171/2009-690 podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že ho nemožno z hľadiska dodržania základných ústavnoprocených princípov považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Krajský súd v požadovanom rozsahu preskúmal napadnuté uznesenia okresného súdu a po zvážení všetkých relevantných okolností dospel k záveru, že boli vecne správne, a preto ich potvrdil. Krajský súd v odôvodnení

napadnutého uznesenia podľa názoru ústavného súdu uviedol dostatok dôvodov pre svoje rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu a v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol.

Ústavný súd nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v kontexte posúdenia eventuálneho porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho maloletého syna umožňovala dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedeného práva. V neposlednom rade dospieť k iným právnym záverom, ako dospel krajský súd v napadnutom konaní, by nebolo možné bez vykonania dokazovania, respektíve skúmania skutkového stavu, čo nie je úlohou ústavného súdu. Navyše, ani v konaní pred všeobecnými súdmi, ktorého predmetom je rozhodovanie o predbežnom opatrení, sa dokazovanie nevykonáva (stačí len osvedčenie istých skutočností pre potreby vydania rozhodnutia, pozn.). Inak by tiež *de facto* mohlo dôjsť k prejedikovaniu meritórneho rozhodnutia ako takého, a tým by sa nahradila činnosť všeobecného súdu, čo v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je žiaduce.

Ústavný súd aj vzhľadom na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov, považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu za ústavne akceptovateľné.

Ústavný súd napokon dodáva, že predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je také pochybenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 OSP), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami.

Navyše princíp subsidiarity zahŕňa okrem iného aj zásadu minimalizácie zásahov ústavného súdu do právoplatných rozhodnutí iných orgánov verejnej moci, ktorým sa vo svojej rozhodovacej činnosti dôsledne riadi (napr. IV. ÚS 303/04, I. ÚS 55/2011, IV. ÚS 567/2012).

V súvislosti s tým, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, tak svojho, ako aj svojho maloletého syna, ústavný súd poukazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru, v zmysle ktorej základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

Ústavný súd poukazuje tiež na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 listiny neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti sťažností na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažností odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* z 10. 1. 2000, č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia, resp. aj III. ÚS 59/2012, III. ÚS 309/2012). Vzhľadom na to bolo potrebné sťažnosti aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

II.3.2 K namietanému porušeniu čl. 41 ods. 1 ústavy a čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa čl. 41 ods. 1 ústavy manželstvo je jedinečný zväzok medzi mužom a ženou. Slovenská republika manželstvo všestranne chráni a napomáha jeho dobru. Manželstvo, rodičovstvo a rodina sú pod ochranou zákona. Zaručuje sa osobitná ochrana detí a mladistvých.

Podľa čl. 12 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú jeho zmluvnou stranou, zabezpečujú dieťaťu, ktoré je schopné formulovať svoje vlastné názory, právo tieto názory slobodne vyjadrovať vo všetkých záležitostiach, ktoré sa ho dotýkajú, pričom sa názorom dieťaťa musí venovať patričná pozornosť zodpovedajúca jeho veku a úrovni.

Podľa čl. 12 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa sa za tým účelom dieťaťu poskytuje najmä možnosť, aby sa vypočulo v každom súdnom alebo správnom konaní, ktoré sa ho dotýka, a to buď priamo, alebo prostredníctvom zástupcu alebo príslušného orgánu, pričom spôsob vypočutia musí byť v súlade s procedurálnymi pravidlami vnútroštátneho zákonodarstva.

V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv podľa označených článkov ústavy a Dohovoru o právach dieťaťa ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), súčasťou ktorej je aj právny názor, že všeobecný súd v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru (ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 41 ods. 1 ústavy a právo vyplývajúce z čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy zaručené v čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení týchto základných práv by bolo možné uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Keďže absencia porušenia ústavnoprávných princíпов v zásade vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa

hmotnoprávneho charakteru, pričom v posudzovanom prípade k nim zjavne nemohlo dôjsť, ústavný súd odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.3.3 K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 2 a čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy a čl. 1 Protokolu č. 12 k dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 1 ods. 1 Protokolu č. 12 k dohovoru užívanie všetkých práv ustanovených zákonom sa zabezpečuje bez diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu.

Podľa čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 12 k dohovoru nikto nesmie byť diskriminovaný akýmkoľvek verejným orgánom z akýchkoľvek dôvodov, najmä ako sú dôvody uvedené v odseku 1.

Sťažovatelia namietajú porušenie čl. 1 ods. 2 a čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy a čl. 1 Protokolu č. 12 k dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré majú charakter všeobecných ústavných princípov, a nie konkrétnych základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou. Všeobecné ústavné princípy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 383/08) sa ich aplikácia v individuálnych sťažnostiach viaže na vyslovenie porušenia osobitne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa (ide teda o sprievodný účinok porušenia základného práva alebo slobody). V prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru, že v danom prípade namietaným rozhodnutím orgánu verejnej moci nedošlo, resp. nemohlo dôjsť k porušeniu konkrétnych základných práv alebo slobôd, príp. práv vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, tak neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia tých ustanovení ústavy, ktoré majú charakter všeobecného ústavného princípu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažností podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších nárokoch sťažovateľov uplatnených v ich sťažnostiach.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2014